

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Œcumenica Cathedræ Apostolicæ Avthoritas

Reding, Augustin

[Ort nicht ermittelt], Anno M.DC.LXXXIX.

§. VI. In quo fit continuatio argumenti proximè deducti ex Ioannis 21. cap.
V. 15. 16. & 17.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38717

mam. Hanc enim accipiunt Episcopi à Summo Pontifice in partem pastoralis sollicitudinis eos vocante: quemadmodum in Sacerdotibus etiam simplicibus est quidem potestas absolvendi à peccatis, quoad characterem Ordinis sacerdotalis, & radicalem in hoc importatam super peccatis ac peccatoribus, suam Confessionis sacræ Tribunal accedentibus, jurisdictionem, quæ tamen proxima & actualis à peccatis absolvendi potestatis denominationem subire non potest, nisi per facultatem Episcopi, seu ex concessione Papæ actualiter conferatur.

52. Sicuti ergo Sacerdotes, quoad istam à peccatis absolvendi potestatem, quæ in characterem Sacerdotalem radicatum, sunt ipsorum etiam Apostolorum successores, non tamen absolute, sed limitate ac restrictivè: sic Episcopi quoad illam regendæ Ecclesiæ potestatem radicalem, non absolute dici queunt Apostolorum successores, sed cum præinsinuatâ limitatione jurisdictionis in Episcopali characterem radicata, non nisi per Summi Pontificis collationem actualis. Et hinc Episcopi ne quidem in Concilio aggregari, absque interventu Romani Pontificis præferunt characterem Oecumenicæ Apostolicæ jurisdictionis erga universam Ecclesiam protensæ, qui character est Synodi Generalis quæ Oecumenicæ formaliter constitutivus. Quia proinde iste character deficit in Concilio *acephalo*, ex meris jurisdictionibus Episcopalibus coacervato, ideo ad tale Concilium haud pertinent Christi promissiones, Concilio Oecumenico factæ de indefinitâ solvendi ac ligandi potestate, eique connexâ in rebus fidei infallibilitate. Cum igitur e contra tales præeminentiæ sint in Papâ, cujus Oecumenicæ auctoritas protenditur super universas Episcoporum in Pastoralis sollicitudinis partem vocatorum jurisdictiones: manifestè hinc evincitur Papæ supra Concilium *acephalum* majoritas ac superioritas.

S. VI.

In quo fit continuatio argumenti proxime deducti ex Joannis 21. cap. v. 15. 16. & 17.

53. *Primum.* In hoc sacro textu legitur Christus præ cæteris Apostolis *definitè ac determinatè* Petro contulisse Oecumenicum Pastorale officium, dicendo: *Pasce oves meas, pasce agnos meos.* Indubitatum namque est, Christum proferendo ista verba, non tantum secundum Divinitatis contuitum, sed etiam secundum Humanitatis visionem beatificâ, in Verbo Eterno, seu in Prædestinationis Divinæ Decreto, imò secundum scientiæ quoque infusæ notitiam, *distinctè* complexum fuisse universas Oves suas & Agnos in unam Ecclesiam pro hujus perpetuo statu aggregandos. Quod si proinde Oecumenicum pastorale munus, ultra Petri personam ex Christi Domini institutione non fuisset protensum, minime potuisset completi universas Oves & Agnos in unam Christi Ecclesiam pro perpetuo hujus usque ad finem mundi propagando statu co-

dunandos & adaugendos. Oportet igitur; Oecumenicum illud pastorale officium commissum fuisse Petro cum ordine successione per Christi institutionem duraturæ usque ad finem mundi. At verò in antecedentibus ostensum fuit, sub illis Christi verbis, id *pasce* perinde sonare, ac id *regere*. Quare id Oecumenicum pastorale munus Petro, ejusque successoribus à Christo commissum, importat auctoritatem gubernativam, protentiam super universis Christi Ovis & Agnis, pro perpetuo Ecclesiæ militantis statu exituris. At in Concilio quantumvis Generali, sed *acephalicè* spectato, quid, nisi Oves seu Agni Christi conveniunt, nempe Episcopi ex universo Christiano Orbe convocati? Hi verò secundum mentalem à Capite suo, Petri successore, præcisionem, sub quâ intelliguntur conficere Conciliū *abstractivè acephalum*, nullâ potiuntur auctoritate, nisi Episcopali in unum collatâ, ad curandum publicum Ecclesiæ bonum. At qui Episcopalis jurisdicção ab ipsomet Summo Pontifice in Episcopos ad suæ pastoralis sollicitudinis partem vocatos derivata, non potest non semper manere subiecta Pontificiæ auctoritati, sicut ipsi etiam Episcopi, quæ Christi Oves seu Agni extrahi haudquaquam possunt à sphaera Oecumenici Petro, ejusque successoris commissi pastoralis officij. Quia igitur in ejusmodi quantumvis Generali Episcoporum Concilio *acephalicè* spectato, sive in Episcopalibus ex toto Christiano Orbe in unum collatis jurisdictionibus etiam *collectum* sumptis, per sacras Scripturas, nulla est assignabilis præeminentia alicuius supra Papam majoritatis: è contrario autem præadductus sacer textus confert Papæ prærogativam, supereminentem omnimodæ jurisdictioni Episcopali, atque suâ gubernativâ auctoritate Oecumenicâ completentem cunctos totius Orbis Episcopos, manifesta hinc redditur Papæ supra Generale, *acephalicè* spectatum Concilium superioritas.

Pro secundo excipient fortassis Adversarij. Sub ipso Concilij Tridentini statu fuisse concertatum: an sub illis Christi verbis: *Pasce Oves, seu Agnos meos*, illi *collectum* etiam sumpti, non verò in sensu duntaxat *distributivo* sint contenti sub Oecumenicæ Papæ officij Pastoralis sphaerâ gubernativâ? Necdum igitur ex illo sacro textu liquidum reddi, quod Episcopi ex Christiano Orbe in unum collecti, ut sic Concilium Generale, saltem *abstractivè acephalum* conficientes, subdantur Papæ auctoritati Oecumenicæ, ut propterea adstruenda sit Papæ supra Concilium ejusmodi superioritas.

Verùm Christus sub illis ad Petrum protentis verbis: *Pasce Agnos meos*, nullam fecit exceptionem sensû *collectivi*. Quomodo igitur nobis fas erit, hujus *collectivi sensûs* ab ipsis verbis exceptionem facere, absque aliqua in sacris Litteris fundatâ solidâ ratione? Hæc fortassis exceptio dicetur fundari in hoc: quod Concilium Generale sit *representans universam Ecclesiam, quæ est columna & firmamentum veritatis*. At quia Ecclesia quoad statum *perfe-*

si Hierarchicum non potest representari in corpore avulso à Capite, sed quò integrato ex Capite ac reliquo Ecclesià Corpore Hierarchico, nequit ad Concilium Generale quò acephalum spectare illa prerogativa, secundum quam sit columna & firmamentum veritatis, ita ut ex hac præminentia prætendi possit agnorem Christi collectivè sumptorum, ab Oecumenica Papæ auctoritate exceptio. Est autem ipso naturæ lumine notum, si Comitæ Generalia coalescant ex Statibus Regiæ Majestati subditis, neque huic Cœtui ex Regni Ordinibus coadunato altior quæpiam præminentia (in comparatione cujus potestas Regia non esset jam suprema) convenire dignosceretur, nefas fore, talibus Comitibus alicuius supra Regem superioritatis præminentiam asserere. At res ita se habet cum Episcoporum quantumvis Generali acephalicè sumptà Synodo, ut, quæ Concilio Oecumenico Divinitus promissæ sunt prerogativæ, eidem non competant, nisi quæ consentienti cum Capite ejusdem quasi informativo, & formaliter perfectivo. Cùm igitur omnes ac singuli Episcopi inter Christi Agnos computati, secundum se, & omnimodam jurisdictionem suam subiaceant Pastoralis Papæ officio, ejusque auctoritati Oecumenicæ: neque verò tali Cœtui acephalicè spectato ex sacris Litteris noscatur concessa alicuius altioris supra Papam prerogativæ supereminentia: nequit jam Episcoporum Generalis coadunatio, sive jurisdictionum Episcopaliū collatio collectivæ, vi talis collectionis extrahi è spherâ Oecumenicæ Pastoralis, seu gubernativæ Romani Pontificis propriæ auctoritatis: atque adeò hujus per Christum asserta universalitas nullatenus admittit illam agnorem Christi collectivè sumptorum à Papæ superioritate exceptionem.

Hunc super Episcopis etiam collectivè sumptis præminentiam gradum pro tertio probat Papæ per se, vel Legatos suos in Concilijs Oecumenicis præsentia. Nam ex Actis Nicæni Concilij constat, huic Synodo unà cum Vito & Vincentio, Ecclesiæ Romanæ Presbyteris, præfuisse Hosium Cordubensem, quem fuisse Romani Pontificis Legatum, asseritur etiam in Praefatione Concilij Sardicensis. Concilio equidem Constantinopolitano I. Oecumenico II. non interfuere vel Damasus Papa, vel ejus Legati, eò quòd hic Pontifex Episcopos Orientis Constantinopolim vocatos, cogitabat vocare Romam ad plenissimam Episcoporum Occidentalium ibi congregatam Synodum, nisi isti justas ob causas se excusando, contra Macedonianos ac Eunomianos sententijs & animis se conjunctos probassent tam Episcopis Occidentalibus, nihilominus illa Constantinopolitana Synodus in tantum cepit esse Oecumenicæ: in quantum teste Photio in libello de septem Synodis à Damaso Papa confirmata fuit in ijs, quæ ad Macedonianæ ac Eunomianæ hæresis condemnationem, fideique Nicænæ confirmationem spectabatur. Ex S. Gregorio lib. 6. Epist. 125. Quòd S. Cyrillus in Ephesino Oecumenico III,

Concilio habuerit auctoritatem Legati à Cælestino Papæ constituti, patet ex Epistola Cælestini ad Cyrillum, relatâ Tom. 1. Conciliorum editionis Colonienfis, pag. 737. & alibi. Ex Leonis ad Concilium Chalcedonenle Epist. 47. aperte constat, Legatos ipsius ad istam II. Oecumenicam Synodum ita directos fuisse, ut ipsemet Papa in eis præsideret. Quam Romani Pontificis intentionem fuisse ratam habitam à Concilio, liquet ex hujus Epistola ad Leonem, relatâ vel actione 3. vel circa finem Concilij. Circa Concilium Constantinopolitanum II. Oecumenicum IV. nimis planum est, Eurychium Patriarcham Constantinopolitanum agnovisse, quòd præsentia sit debita Romano Pontifici; uti liquet ex Epistola ad Vigilium relatâ in fine 1. collationis Synodi. In Concilio Constantinopolitano III. Oecumenico VI. Præsides fuisse Legatos Agathonis Romani Pontificis, Petrum & Georgium Presbyteros, ac Ioannem Diaconum, testatur Zonaras in vita Constantini IV. patetque ex ipsâ Synodo, ubi in omnibus Actionibus isti primi omnium nominantur, loquuntur ac subscribunt. Concilium Nicænum II. Præsides habuisse Adriani I. Legatos Petrum Archipresbyterum, & Petrum Abbatem S. Sabbæ, constat ex Actis Concilij, in quibus isti primi nominantur, & primi subscribunt. Denique Constantinopolitana inter Oecumenicas VIII. Synodus, celebrata sub Adriano Papa, Præsidentes habuisse hujus Legatos Donatum & Stephanum Episcopos, & Marinum Diaconum, probatur ex eo, tum quòd primi nominentur & subscribant, tum quòd in prima Actione exhibuerint litteras suæ Præsidentia, tum quòd Donatus se nominarit Adriani Universalis Papæ in ea Universalis Synodo præsentem. Quandoquidem igitur tam aperte constat Summi Pontificis in Concilijs Oecumenicis jus præsidendi, hoc verò præsentia jus importet superioritatem, prorsus dicendum est, Papam esse supra Concilium.

Pro quarto excipiet fortassis pars adversa. Præsidentiam in Concilio non tam arguere jus superioritatis erga totum Concilium, quàm erga singulos in Synodum aggregatos Antistites, exemplo Comitiorum Imperialium, quibus Cæsar quidem præsidet ceu superior singulorum Statuum ac Principum, nullatenus tamen obtinere superioritatem supra Comitæ, constare potest ex ijs, quæ Hermannus Hermes in suo publici Juris fascicula cap. 40. à n. 70. affert.

Verùm quidquid sit de jure præsidendi in Comitij Imperialibus competente Cæsari, oportet, Summi Pontificis in Concilijs Oecumenicis præsidendi jus expendere ex ipsissimo Divinæ institutionis fundamento. Etenim secundum hanc character Oecumenici Concilij consistit ex nomine Christi vicario ex Matth. 18. n. 20. At istud Christi Nomen vicarium per aperta Domini verba respicit non singulos Concilij Oecumenici Antistites, sed totam eorum, qui de ligandi & solvendi jure participant, Congregationem. Est autem

Z z in

56.
27.
28.
29.
30.
31.
32.
33.
34.
35.
36.
37.
38.
39.
40.
41.
42.
43.
44.
45.
46.
47.
48.
49.
50.

superioritas
legati
papæ
concilii
nicæni
II.

ex pag. 259. n. 40.
57.
58.
ex pag. 259. n. 41. & 42.

in nomine Christi vicario jus superioritatis. Ergo hujus vicarij Christum præferentis Nominis auctoritas ita respicit totam Concilij Ecclesiam repræsentantis Congregationem, ut respectu ejusdem importet jus superioritatis. Quod professi videntur Conciliorum mox enarrandorum Patres, Papam vocantium Ecclesie Universalis Pontificem, seu Caput universalis Ecclesie, prout videre singulariter licet in Concilio Chalcedonensi Oecumenico III. nec non in Concilio Lugdunensi sub Gregorio X. ubi inter alia dicitur Romana Ecclesia obtinere summum & plenum Primatum ac Principatum super universam Ecclesiam Catholicam: & in Concilio Florentino in litteris unionis circa finem dicitur, in B. Petro fuisse plenam potestatem gubernandi Universalem Ecclesiam,

S. VII.

Superioritatis Papa supra Concilium probatio ex Christi verbis, quibus Matth. 16. Petrus dicebatur Petra, super quam esset ædificanda Ecclesia.

59. **N**AM primò ista verba Divina non contigisse solum Petri personam, sed quosque pro perpetuo Ecclesie statu Successores ipsius, pater ex sacro contextu, in quo asseritur, Ecclesiam ita firmiter substitutam, ut portæ inferi non prævalerent adversus ipsam. Sub illis igitur Christi Domini verbis innuitur aliqua intrâ Ecclesiam in rebus fidei infallibilitas, quæ ex Petro, ejusque adeo successore diffunderetur in ipsam Ecclesiam. Ergo in Petri successore primitus stat ista infallibilitatis præ eminentia, ut ex ipso diffunderetur in Ecclesiam, seu Concilium Ecclesie repræsentativum. Atque hæc causa est, cur Concilia, quantumvis Generalia, dogmatum suorum sanctiones confirmari semper petierint à Romanis Pontificibus.

60. Nam pro secundo Nicæna I. Oecumenica Synodus confirmationem dogmatum Concilij suffragio sancientorum, profitebatur subjunctam esse auctoritati sacre Romanæ Ecclesie, non alio ex principio, quam quòd B. Petro, eiusque adeo Successori, dictum sit: *Tu es Petrus, & super hanc Petram ædificabo Ecclesiam meam.* Ex quo fundamento constat insuper, Acta Synodi Constantinopolitanæ cum in finem esse à Damaso Papa revocata ad Concilium Romæ indictum, ut post eorundem examinationem suâ auctoritate firmaret Decreta ac sententias hæresum condemnatorias, sancitas in præfata Synodo Constantinopoli prius celebratâ, cujus Patres, non attento, quòd Conciliariter aggregati eas tulissent sententias, obedienter se submiserunt Romano Pontifici, suos Legatos cum purgatione ad hunc mittendo. Quomodò enim infallibilitatem in dogmatibus fidei obtinerent Concilia, nisi ex Petrà, super quam ædificata est Ecclesia? Hæc autem Petra quæ alia esse potest, nisi Apostolica Petri Cathedra? Quia igitur illa Petra fidei firmitatem in Ec-

clesiam inferens, non respicit singulos tantummodò fideles, sed totam Ecclesiam, quæ repræsentativè est in Concilio: quomodò ejus auctoritas singulis duntaxat Concilij membris Hierarchicis, non verò toti Corpori isti intrâ Concilium aggregato, & ex Ecclesie Antistitibus collectim sumptis consistenti, præmineret?

Hinc pro tertio. Quando Concilij Ephesini 66. Patres se tanquam Ecclesie membra, sancto suo Capiti Romano Pontifici devotos acclamârunt, oportet, hanc acclamationem intelligere de Ecclesie membris Hierarchicis, quæ collectim sumptis, nempe in Concilio Oecumenico aggregatis, atque ut sic Capiti, Nestorianæ hæresis condemnationem præstinenti se se condunantibus; uti patet ex Actis ejusdem Concilij cap. 17. Quam totius Concilij Ecclesiam repræsentantis respectu Papæ subordinationem, clarioribus adhuc verbis professâ est IV. Oecumenica Synodus Chalcedonensis, Papam Romanum vocians Ecclesie Universalis Pontificem, nec non Caput Universalis Ecclesie. Ex ipsissimo illo principio in præadductis Christi ad Petrum Matth. 16. prolatis verbis fundato, Concilium Oecumenicum II. Constantinopolitanum profitebatur, quòd sequeretur Apostolicam Sedem, cujus etiam essent Communicatores Patres ibi aggregati, eidem obediendo, & ab ipsa condemnatos condemnando. Cui principio inhærens VI. quoque Oecumenica Synodus, Constantinopolitana III. Romanum Pontificem appellavit Primæ Sedis Antistitem universalis Ecclesie, stantem super fidei Petram, cujus etiam auctoritati Apostolicæ submisit Decretorum suorum confirmationem. An non igitur ex præfata Conciliorum Oecumenicorû inductione clarè demonstratur, præsentiam Romani Pontificis unâ cum auctoritate Concilij confirmatoriâ, fundari in ejus præ eminentia non erga singulos duntaxat Synodi Patres, sed erga Universam Ecclesiam, atque adeo erga universale quoque, Ecclesiam universam repræsentans Concilium? Illa ipsa verò definitiva, & Conciliarium sanctionum confirmatoria auctoritas, secundum præadductas Synodos Oecumenicas, fundatur in præfatis Christi verbis; *Super hanc Petram ædificabo Ecclesiam meam.* Hæc autem sacra verba connectuntur cum istis proximè subsequen-
tibus, *Tibi dabo claves Regni Cælorum: habentia pariter respectum ad Universalem Ecclesiam. Hæc ipsa verò clavium potestas indubitanter importat superioritatis præ eminentiam. Quia igitur clavium ejusmodi unâ cum Petrà, super quam ædificanda esset Ecclesia, prærogativa & auctoritas per Christi Domini verba, secundum præallegatorum Conciliorû Oecumenicorum intelligentiam, noscitur protendi super Universam Ecclesiam in Concilio Generali repræsentatam, in aperto jam extat probata Papæ super Generali Concilio superioritas.*

Atque hæc pro quarto est ratio, cur septima Generalis Synodus tam promptè receperit Papæ super sacrarum imaginum cultu litem